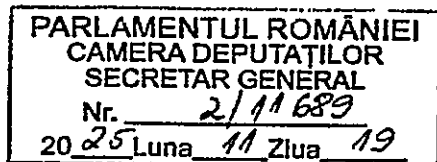

ROMANIA

Parlamentul României
Camera Deputaților

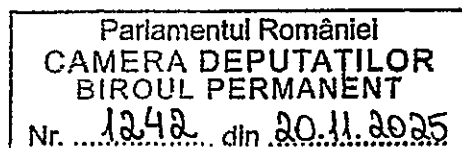
Comisia pentru egalitatea de șanse pentru femei și bărbați

PSI
B-P

București, 19.11.2025

Nr. 7c-19/339

Către:

BIROUL PERMANENT AL CAMEREI DEPUTAȚILOR

Prin prezenta, vă solicit aprobarea introducerii pe ordinea de zi, la începutul ședinței de plen din data de 24 noiembrie 2025, a prezentării unui mesaj cu prilejul Zilei Internaționale pentru Eliminarea Violenței asupra Femeilor.

Cu aleasă considerație,

PRESEDINTE

25 noiembrie nu repară rănilor nimănui, dar poate deschide discuții care salvează vieți.

Este o zi care ne invită să ne oprim puțin și să ne gândim la femeile care trăiesc cu teamă acolo unde ar fi trebuit să existe siguranță și liniște.

Unele dintre ele nu pot vorbi, altele nu știu încotro să meargă, iar multe nici nu mai au puterea să ceară ajutor, pentru că simt că nu le mai crede nimeni.

Violența, în toate formele ei, vizibile sau ascunse, nu înseamnă doar urme pe piele, ci și urme în suflet, în gânduri, în modul în care o femeie ajunge să se perceapă pe sine.

Există femei care își duc durerea în tăcere, în spatele zămbetelor care trebuie să fie „normale”, în spatele responsabilităților pe care nu și le pot abandona, în spatele copiilor pe care încearcă să îi protejeze, chiar cu prețul propriei liniști.

Și pentru că viața nu se oprește în loc, ele învață să se comporte ca și cum totul ar fi în regulă, în timp ce în interior încă se luptă cu frica, rușinea, vinovăția sau confuzia.

De aceea, cred că este important să înțelegem că violența nu este doar o problemă privată, ci una care privește întreaga societate, de la familie, la comunitate și până la instituții. Nu există „loc potrivit” pentru violență, nu există justificare, nu există scuză și nu există „așa a fost el” sau „așa e viața”.

Fiecare femeie are dreptul la siguranță, demnitate și liniște, iar fiecare copil are dreptul la un model sănătos de iubire și respect.

Dacă vrem să reducem cu adevărat violența, este nevoie să fim sinceri și să recunoaștem că, uneori, femeile nu cer ajutor pentru că nu știu cui să se adreseze, nu își permit să plece, sau pentru că au fost învățate să tacă, să se sacrifice, să nu deranjeze și să „îndure”.

În fața violenței, tăcerea nu este protecție, ci povară. Iar compasiunea, sprijinul și înțelegerea nu sunt slăbiciuni, ci forme de responsabilitate socială.

În calitate de președintă a Comisiei pentru egalitatea de șanse, îmi doresc ca în România să existe servicii reale, accesibile și umane, sprijin psihologic, consiliere juridică eficientă, locuri sigure de refugiu, proceduri rapide și oameni pregătiți să asculte și să sprijine.

O femeie aflată în pericol nu ar trebui să depindă de noroc, de bani sau de rușine pentru a fi protejată.

Pentru toate femeile care au trăit astfel de situații, care încă le trăiesc sau care nu îndrăznesc încă să vorbească, mesajul meu este simplu și sincer:

nu sunteți singure, nu sunteți slabe și nu purtați nicio vină.

Aveți dreptul să fiți în siguranță, să fiți ascultate și să vă recâștigați viața, liniștea și demnitatea, în ritmul vostru, în timpul vostru.